

● Gremo v Jelovškovo galerijo

Na Jelovškovo galerijo smo se že navadili. Ali pa raste zanimanje za razstave v občini? Vsekakor lahko za letošnje razstave rečemo, da so bile dobro obiskane, saj je v knjigi obiskov vselej podpisanih prek 500 ljubiteljev likovne umetnosti!

Navadite se prihajati v Jelovškovo galerijo tudi vi — morda kar po poletnem kopanju na bližnjem kopaljšču Kodeljevo. Razstavni prostor je le slabih sto metrov oddaljen od kopaljšča. **CG**

● Ustanovljamo mladinski pevski zbor

Na letošnji reviji pionirskih in mladinskih pevskih zborov s sol naše občine je nastopilo prek 900 mladih pevcev. Mnogi med njimi bodo zapustili osnovne šole in se vključili v srednješolsko delo. Ostal jim bo spomin na petje v osnovnošolskih zborih. Spomin naj le ostane, s petjem pa naj mladi še nadaljujejo!

Kje? Na zvezi kulturnih organizacij smo sklenili, da bomo imeli tak srednješolski pevski zbor, močanski mladinski pevski zbor!

Začenjamo z evidentiranjem mladih kandidatov, ki bi radi peli v tem zboru. Močanski mladinski pevski zbor bo predvidoma pričel z vajami že jeseni! Vsi, ki želite prepevati v mladinskem zboru, sporočite nam svojo željo in pripravljenost na naslov:

Zveza kulturnih organizacij Ljubljana-Moste-Polje, Proletarska 1-III.

● Naša SKUPNOST

glasilo združbe Ljubljana-Moste-Polje

Ustanovitelj in izdajatelj je občinska konferenca Socialistične zveze Ljubljana-Moste-Polje. Predsednik izdajateljskega sveta je Slavko Gerlica, podpredsednik pa Bogdan Šturm.

Glasilo urejajo: Leon Čepe, Marija Fedran, Ivo Gajič, Helena Gašperšič, Ivan Kuhar, Nada Muminovič, Milan Pritekelj (glavni in odgovorni urednik), Edo Svetek, Mile Štivec, Zvone Tušak in Bojan Zornik. Tehnični urednik Janez Šuster. Izhaja štiriinšestdesetkrat na leto. Rokopisov ne vračamo. Objavljene prispevke honoriramo po pravilniku, izplačujemo jih prek žiro računov ali blagajne uredništva, izplačila zapadejo v 60 dneh po objavi.

Uredništvo in uprava: Ob Ljubljani 42-II, tel. št. 43-277, tekoči račun pri SDK Ljubljana 50103-678-48043, OK SZDL Ljubljana-Moste-Polje, Naša skupnost. Tisk: tiskarna Ljudska pravica v Ljubljani, Kopitarjeva 2.

Časopis prejemajo vse družine v občini brezplačno na domove.

Prijetne počitnice

občanom, bralcem in sodelavcem Naše skupnosti in

NA SVIDENJE 28. AVGUSTA

ko izide naslednja naša (11.—12.) številka!

UREDNIŠTVO

● VVZ VEČE

Trideset let dela

S pesmijo, ki je sproščeno in radostno zavnela iz otroških ust, se je v VVZ Večve 15. junija pričela slavnostna proslava ob 30-letnici njegovega obstoja. Niti dež, ki je poskušal ovirati prireditev, ni motil otrok, ki so se namenili staršem in drugim pokazati nekaj od tega, kar so se med letom naučili pod skrbnim vodstvom vzgojiteljic in tovarišic. V času, ki je bil odmerjen za proslavo, se ni dalo

otrok, vodijo v popoldanskem času tudi malo šolo in 80-urni program za petletne otroke, seveda le v KS, kjer so enote tega VVZ.

Ustanoviteljica VVZ je bila pravzaprav papirica Večve. Ta je pred 30 leti preuredila del stanovanjske hiše v dom igre in dela. Kasneje je bila ustanovljena enota na Studencu. Leta 1972 je bil zgrajen vrtec ob Rjavi cesti, ki pa je bil kmalu pre-

pokazati vsega, niti o vsem spregovoriti, še zlasti pa ne o ljubezni, skrbi in toplini, ki jo vsi zaposleni v tem kolektivu posvečajo otrokom.

Štiriinosemdeset članski delovni kolektiv tega zavoda skrbi za 753 otrok. Pred 30 leti jih je bilo v vrtcu le 27. Otroci, ki obiskujejo VVZ, so stari od 2 do 14 let, le v enoti ob Rjavi cesti imajo tudi dojenčke. Razen rednega dela, to je vzgoje in varstva

majhen, tako da so bili dodatni prostori prizidani že iz sredstev I. samoprispevka. Iz tega samoprispevka je bil prenovljen in povečan tudi vrtec v Večvah. Sledilo je organiziranje otroškega varstva v Zadvoru, v prihodnjem letu pa je predvidena gradnja nove enote v Kašlju.

Člani delovnega kolektiva VVZ Večve so vedno skrbeli za svoj strokovni napredek. Iskali so nove možnosti za delo z otroki, pri tem upoštevali vsa nova spoznanja o razvoju otroka in njegovih sposobnosti. Zavedali so se, da je igra za otroke to, kar je za nas odrasle delo. Zato je bilo veliko resnice v besedah upravnice Milice Jurca, ko je dejala, da so tako veliko dosegli prav zaradi zavzetosti in predanosti poklicu.

Besedilo in slika: D.J.

● PIONIRJI PIŠEJO

Obrambni dan

Naša domovina je bila dolgo pod tuji. Šele ko je stopil na čelo KP tovariš Tito in popeljal naše ljudstvo v boj, je po štirih težkih letih postala svobodna. Svoboda pa moramo čuvati. Zato smo tudi mi pionirji vključeni v akcijo Nič nas ne sme presenetiti.

Na naši šoli ima vsako leto vaje, kako se vesti ob morebitnem potrebu, požaru ali začnem napadu. Ko zaslišimo znak, se vsa šola v nekaj minutah izprazni. Tovarišici takoj javimo, če kdo manjka na zbornem mestu.

V začetku junija pa smo imeli obrambni dan. Učenci nižjih razredov so šli pod vodstvom tovarišice k spomenikom padlim borcem. Tam so jim tovarišice pripovedovale o dogodkih iz NOB. Učenci višjih razredov pa so odšli na Golovec, kjer so jim člani zveze rezervnih vojaških starešin Kodeljevo razkazali sodobno orožje.

Veliko novega smo spoznali. Tudi pionirji bomo znali čuvati domovino. Nihče nam je ne bo vzal.

MATJAŽ JUHART
3. c OŠ Ketteja in Murna

● ZSMS ● ZSMS ● ZSMS ● ZSMS

Gledališki eksperiment

Dramatski krožek VI. gimnazije Moste nam je v režiji mentorice Helene Potokarje predstavil eksperimentalno dramo Jeana Tardieuja, Zaljubljenca v podzemeljski železnici. S to predstavo so gimnazijci gostovali v mali drami, dvakrat pa smo si jo ogledali tudi v šolski telovadnici.

Ustvarjalci predstave vsekakor zaslužijo priznanja za pogum, saj so se spoprijeli s tekstom, ki (kot vsa Tardieujeva dela) vnaša v gledališče številne eksperimente: na začetku predstave lahko s pomočjo video-tapea na televizijskem ekranu spremljamo igralce, ki jih bomo čez nekaj časa videli na odru, na razpetem platnu se premikajo silhuete, pogovori ne tečejo po logični poti, med nedorečene stavke se vmešavajo onomatopoejski zvoki. Tako se ustvarja »zvok množice«, kot nekakšna protiutež pa nastopata ON in ONA, edina prava lika med tipiziranimi, nejasnimi »sopotniki«. Ti so »mrtvi«, s svojo prisotnostjo jih obudi šele ON, ko premaguje »množico« na poti do svoje izvoljenke, saj — kot pravi ONA — »eden pomnoženo z nič je nič.« Vendar je stik končno vzpostavljen, med NJIM in NJO se razvije glasbeno-plešno-poetični dialog (simbolizacija ljubezni). Ta stik je pravzaprav tudi edini realni dogodek drame (in obratno) edini realni

dogodek je stik) in z njim se predstava tudi zaključuje.

Igralci so bili zaradi značaja Tardieujevega besedila postavljeni pred težko nalogo, ki pa so jo dobro izpolnili, predvsem ONA (Olivera Masten) in ON (Bogdan Horvat). Od drugih nastopajočih velja pohvaliti Matjaža Martinčiča in Darjo Pavlin.

● VI. GIMNAZIJA

Dramatski krožek

Naš krožek je resneje poprijel šele novembra 1978, ker je imela mentorica še druge obveznosti. Za 29. november je pripravil kratke recitale, s katerim je nastopil na prireditvah v KS, za ZKO in drugod. Pred dnevom JLA se je odzval vabilu vojašnice na Fužinah. Vojaki in mladinci so skupaj pripravili recital Ivo Lola Ribar. Decembra smo organizirali in sodelovali na novoletni prireditvi pionirskega doma.

Z vajami za novo predstavo (Jean Tardieu, Zaljubljenca v podzemeljski železnici) smo začeli letos januarja. Marca smo v šoli organizirali ogled izvrstne predstave v Slovenskem mladinskem gledališču. (Sen zaljubljenca

Vso predstavo so spremljali škripanje zavor in drugi ulični zvoki, ki so skupaj s premiki igralcev ponazarjali vožnjo avtobusa, s katerim so Moščani namodestili podzemeljsko železnico. Scena je bila prav takšna, kakršna je morala biti — na meji med resničnim in namišljenim. Priznanje pa zasluži vsa tehnična ekipa.

Tudi s to predstavo je dramatski krožek VI. gimnazije dokazal, da sodi med tiste amaterske gledališke skupine, ki igrajo resnično kvalitetna dela. In teh je veliko, zato zaslužijo Moščani tem večje priznanje. **ANDREJ BLATNIK**

noč). Začeli smo vaditi zborna deklamacija (O. Župancič. Prebujenje).

Nastopili smo 25. aprila v športni dvorani na Kodeljevem. Ob prazničnem dnevu jugoslovanskih gledališč (13. aprila) nas je obiskal član SNG Ljubljana Andrej Nahtigal. Lahko smo mu pokazali nekaj trenutkov iz naših amaterskih prizadevanj, saj smo medtem že demontirali lani TV-posneto predstavo Vihar.

Pri predstavi Zaljubljenca... je sodelovala učenka OŠ Pregarc Nataša Česnik. Imenitno se je vživela. V zadnji fazi letošnje premiere smo bili deležni izrednega razumevanja in pozornosti, kajti pri sceni in kostumih so nam pomagali kar trije zunanje strokovnjaki, pa tudi starši nekaterih dijakov.

Premiera je bila 16. maja. Z njo smo se vključili v letošnjo kulturno prireditev Ljubljanskih srednješolcev Podobe trenutkov. Predstavo smo dvakrat ponovili.

Tudi letos ugotovljamo, da naš krožek ne more obstajati brez TV-krožka (ki ga že leta uspešno vodi Aleš Galja), brez glasbenikov, osvetljevalcev, likovnikov, članov literarnega krožka itn. Pogrešamo pa glasnega odziva. Mnenja so sicer spodbudna, a enostranska. Zato bo treba vsaj na šoli razviti kvalitetno ocenjevanje tovrstnih prizadevanj. Letošnja predstava je bila namenjena predvsem mlademu občinstvu in zelo radi bi se mu predstavili še drugje v naši občini.

HELENA POTOKAR

● OBJAVLJAMO POSKUSA KRITIKE DIJAKOV VI. GIMNAZIJE

Zaljubljenca v mestnem avtobusu

Zaljubljenca v podzemeljski železnici je dramsko delo Jeana Tardieuja, ki je označeno kot »komični balet brez plesa in glasbe«. Dramatski krožek VI. gimnazije Moste se je s tem eksperimentalnim delom predstavil v Mali drami in z dvema predstavama tudi domačemu občinstvu.

Že pri lanski predstavi (Vihar) sem imel občutek, da si krožek zastavlja pretežke naloge, ko se odloča za precej zahtevne tekste, ki jim potem v celoti ni kos. Zaljubljenca v podzemeljski železnici je eksperimentalen tisk, ki pa režisrju dopušča še nadaljnje eksperimentiranje in iskaje novih poti.

Gre za ljubezensko razmerje med NJIM in NJO, ki doživlja tudi svoje krize in razhode. Okoli take krize se vrsti tudi dogajanja v drami. Konča se

z glasbeno — baletnim simbolom ljubezni, ki ponovno zažari s še večjo močjo. To iskanje ponovnega zblaznjevanja v podzemeljski železnici spremljajo potniki različnih značajev, ki nam jih drama delno razkrije. Vendar so potniki le statisti, »po nesreči« padli v dogajanje, ki je za nekoga življensko pomembno, zanje pa le bežen dogodek, ki ga pozabijo, ko izstopijo iz metroja. V drami je še polno eksperimentiranja z enopotičnimi zvoki, ki se jim pridružijo še nepovezani dialogi in mestni hruš. Vse to ustvarja potrebno ozračje.

Mislím, da je bila pravilna odločitev režiserke Helene Potokar, ki se je v glavnem trdnó oklepala dogajanja, saj so zaljubljenca predstavili v mestnem avtobusu, s čimer pa delo ni izgubilo

svoje poante, marveč kvečjemu pridobilo na prepričljivosti. Režija je bila za tako zajeten tekst dobro izpeljana. Nekaj podobnega pa ne bi mogel trdití za igro igralcev. Res dobro in doživeto sta igrala oba glavna igralca (Olivera Masten in Bogdan Horvat), medtem ko drugi niso bili vedno prepričljivi in kos tekstu. Verjetno bi lahko pokazali kaj več.

Dogajanje je bilo postavljeno v do kraja poenostavljeno sceno, ki pa je uspela prepričati. V prvem prizoru so se poslužili tudi televizorja in videotapea, katerih namen in opravičenost si lahko vsak razlaga (ali pa tudi ne).

V celoti je bila predstava zadovoljna, a na žalost nič več. **JANEZ ZALAZNIK**

Vzemi si čas - ne življenje

Kadar govorimo o cestah, navadno mislimo (vsaj tisti, ki sicer živimo v mestih) predvsem na dokaj široke, asfaltirane ceste in ulice. Pri tem pa vse preprosto pozabljamo, da so številne naše ceste ozke, makadamske, polne ostrih ovinkov. Zavemo se teh dejstev navadno šele, ko je malo prepozno. Če imamo srečo in jo kljub tesnemu srečavanju odnesemo brez človeških in avtomobilskih poškodb, toliko boljše. Kadar pa teče kri... Z malo manj pritiskanja na plin pa bi se izognili tudi takim nevarnostim — če nesreči sploh lahko še rečemo nevarnost. Sicer pa jih zaradi pogostosti in našega odnosa do posledic, kadar so udeleženi drugi, kmalu ne bomo imenovali drugače.

SVP

SAMO STRELEC KOMENTIRA

Pismo besnega občana

Oprostite, res sem besen. Besen zaradi vrst v Mostah. Javno vprašujem, zakaj so vrste. Vrste so povsod: vrste za kruh, vrste za meso, vrste za mleko, vrste v trgovini, vrste v banki, vrste na pošti, ... vrste, ... vrste, da, celo vrste na davkarji.

Vrste so vsako dopoldne — kajti popoldne praviloma ničesar ne dobite.

Ali so vrste usoda delavskega razreda, s katerim se v Mostah radi ponašamo, ali je to plačilo za oblast, ki jo ima delavski razred, ali ... ali ...

KOMENTAR

Dajte no, kakšna usoda delavskega razreda!? Delavski razred nima časa cele dopoldneve postajati v vrstah, saj mora delati, da ustvarja možnosti za vse tiste, ki stojite v vrstah.

A imam dragocen nasvet! Če se hočete izogniti vrstam, stopite v elektro trgovino — za televizorje pa ni vrste...

Zbode! je M.M., narisal J.O.